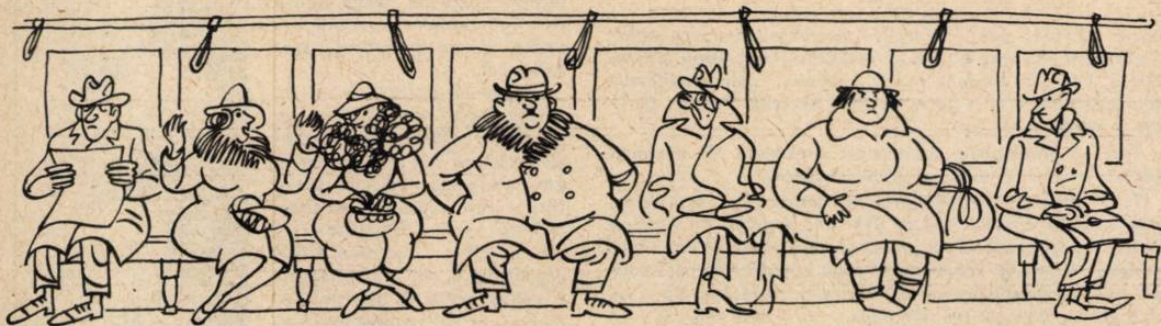




TENTOKRÁT HROMADNÝ – A JISTĚ NETYPICKÝ

Vysokou matematiku neovládám – ale nedostatečnou z počtů jsem nikdy neměla. Ale dnes jsem si pomyslela, že bych ji zcela jistě zasloužila. To je tak: doháním tedy ráno elektriku číslo 19, nastupuji do posledního vlečného vozu. A pokukuji po sedadlech. Ale kdepak! Jako by se všichni domluvili – ne, ani za nic – vstávat se nebude. Zaplatili jsme si přece! Připadali mi někteří jako v transu. Hleděli ztrnule před sebe, jakoby zaujatí nějakou vidinou. Jenom starší osobu, které by snad měli popustit své místo, ne a ne vidět. Jiní jsou zaujatí velmi zajímavou četbou. Tady ten mladý muž dospívá asi svoji ranní hodinku. A tak mi nezbyvá, než se zavěsit do držadla a houpat se.

Nesmím přece rušit. Držím se zásady, kterou nám v mládí starostliví rodičové vštěpovali: „Nevnucuj se, kde tě nechtějí“ – a „Mluv, až jsi tázána!“ – No, to bych se sotva u tak pochmurných pasažérů dočkala.

A přece – podívejme se – tady někdo promluvil! Ano, prudší rytmus vozu probudil toho spáče a já se prohřešila proti třetímu úsluvi „Reči dospělých neposlouchej!“ No a já toho dospělého probuzeného spáče byla nucena poslouchat, protože jsem se houpala právě nad jeho sedadlem. „Jede s námi jako s hnojem!“ – zabručel. („Co naložili – to vezeme.“ Fíkají na venkově. Pozn. red.) Bylo mi z toho nějak ošklivo. Odešla jsem raději k další houpačce.

Podívejme se, tady je napsáno černě na bílém – 16 míst k sezení – 24 míst k stání. Dobře – pocvičím se tedy v počtech – aspoň mi cesta líp uběhne. Tak tedy vpravo by mělo sedět osm cestujících a vlevo také osm. Pro jistotu se podívám, není-li některá strana sedadel delší. Ne, není! Tedy osm. Ale

já se nemohu dopočítat. Počítám vpravo, počítám vlevo, sedm a také sedm. To je přece jenom 14 míst. Chci tomu přijít na kloub. Prohlížím si tedy cestující. Tak se mi zdá, že jsem na to přišla – a nepotřebuji se znovu učit tak nezadivnému předmětu jako je matematika! Tady vpravo sedí tři kožichy. Totiž dvě dámy krásně upravené od střežiček až po ten klobouček tvaru stínidla na lampu. Nóbly byly obě, ale do práce nejela žádná. Třetí kožich – pán trochu hrubšího zrna. Zrovna mi totiž šlápl pořádně na nohu. Asi v odvetu za mé drzé okukování. Ruce v kapsách, lokty od sebe – zřejmě si chránil zprava i zleva před sousedy svůj kožich. Mračil se. V příští stanici vstal a odcházel. Něco si při tom bručel jako medvěd. Konečně jsem se pustila houpačky a sedla na uvolněné místo. Nejsem z těch štíhlých – ale překvapilo mě, že se najednou na uvolněné místo vejde dva. Skutečně! Přistoupila starší paní, sedla si vedle mne – a hle – sedělo nás osm! Nu ale naproti jich sedí pořád jen sedm. To by bylo pěkné, abych tomu nepřišla na kloub.

Vstoupil pán. Opirá se o hůl a přidržuje se dveří. Zřejmě nemocný člověk. Kdopak mu asi uvolní místo, myslím si. A v tom vidím: tam naproti v rohu, co sedí ta paní, je postavena na sedadle její nákupní, velká a naditá taška. A zase takový nějaký bručoun sedí vedle ní a stále si odsedá, snad aby té tašce neublížil. Dodávám si odvahu (i když nemám mluvit, když nejsem tázána) a říkám: „Paní, prosím vás, nemohl by si ten pán sednout místo té tašky?“ – „A kam ji dám?“ vyjela si na mne nejdřív. Vzála si ji však nakonec milostivě na klín a nemocný člověk si sedl. Ale ty ošklivé pohledy jinak hezké paní! A tak jsem si řekla – no vidíš, dopočítala ses.

A věřím, že až ty všechny kabáty a kožichy vyměníme teď přispěním jarního sluníčka za jednoduché oblečení, bude i více místa k sezení v elektrice – a také více místa pro ohled a slušnost k sobě navzájem.

M. ŠTAHLAVSKÁ
KRESLIL O. ŠTEMBERA

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE



7. Když se batalion dostal až do Füzes Abony, přišlo se na to, že jedna kumpanie ztratila polní kuchyň. Pátráním vyšlo najevo, že nešťastná kuchyně zůstala v Brucku. Kuchařský personál té kuchyně byl totiž den před odjezdem zavřen na hauptwaše pro bujné chování ve městě a dovedl si to tak zařídít, že seděl dál, když už jeho marškumpačka projížděla Uhry. Kumpanie bez kuchyně byla tedy přidělena k druhé polní kuchyni, což se neobešlo bez hádek mezi mužstvem obou kumpanek, přiděleným ke škrabání brambor. Jedni druhým tvrdili, že nejsou taková hovada, aby se dělali na druhého.



10. „Ty bejt můj, já ráť, že chytit, já ti ukážat den ersten Mai. Ty bejt můj, já zavžít, fajň zavžít!“ A spakoval ho s sebou do kasáren a po celý cestě mu říkal leccos vošklivého, výhružného a ptal se ho pořád, jak se jmenuje. „Šelesnej, Šelesnej, já ti tám, já ti naučím!“ Železnému už to bylo všechno jedno. Jak tak šli přes Poříč, kolem Rozvařilů, Železný skočil do průjezdu, ztratil se mu průchodem a zkázil dědkovi tu velikou radost, až ho bude sázet do arestu. Obršťa to tak rozčílilo, že ze vzteku zapomněl, jak se ten jeho delikvent jmenuje, popletl si to,



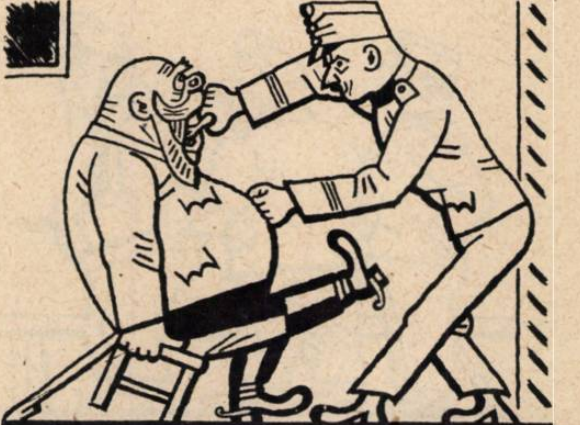
8. Na druhých kolejích v nádraží stály na vagónech rozbité aeroplány a děla. Poručík Dub se přiblížil a slyšel rozsaňný hlas Švejkův: „Ať se to vezme jak chce, je to přece jen válečná kořist. Vono je to sice na první pohled vošemetný, když se tady na lafetě čte K. u. k. Artilerie Divison. Vono asi to dělo padlo do rukou Rusům a my jsme si ho zas museli dobejt nazpět. To máte jako s tím vojákem v napoleonských válkách. Tomu při gefektu vytrh nepřátelskej voják feldflašku. A ten voják šel v noci do nepřátelského tábora, feldflašku přines nazpátek a ještě při tom vydělal, poněvadž nepřítel na noc fasoval kořalku.“ Dub řekl pouze: „Koukejte, Švejku, ať zmizíte!“



11. a když přišel do kasáren, začal skákat do stropu, strop byl nízký a ten, co měl batalionku, se divil, proč dědek mluví najednou lámaně česky a křičí: „Médeněj zavžít, Médeněj né zavžít, Ólofenej zavžít, Cínofej zavžít!“ A takhle dědek se trápil den ze dne a ptal se pořád, jestli už chytli Médenýho, Olověnýho a Cínovýho, a taky dal vyrukovat celej regiment, ale oni už Železnýho, vo kterým se to všeobecně vědělo, dali na marodku, poněvadž byl zubní technik. Až takhle jednou podařilo se jednomu vod našeho regimentu probodnout „U Bucků“ dragouna.



9. Když Švejk odoházel, setkal se s nadporučíkem Lukášem a hlásil: „Ich melde gehorsam, kompanierordonanc Švejk prosí o rozkazy.“ – „Poslyšte, Švejku,“ řekl nadporučík, „vy už jste zapomněl, jak jsem vás nazval?“ – „Poslušně hlásím, že jsem nezapomněl, poněvadž nejsem nákej jednoročák Železnej. To jsme měli tenkrát obršťa Fiedlera von Bumerang. A jednou na první máj byl rozkaz, že žádněj voják nesmí z kasáren. A ten obršťa Fiedler chodil po Praze a někde u Pražné brány taky šťastně potkal Železnýho, kterej byl venku už vod všerejška. A obršťa hned na Železnýho spustil: „Já ti dám, já ti naučím!“



12. Museli vyjít všichni i marodka a kdo byl moc marod, toho dva drželi. Nic platno, musel vyrukovat i Železný. Náš obršťa koukal jako tygr, obcházel čtverec a najednou objevil Železnýho. Obršťa začal před Železným vyskakovat a při tom řval: „Ták ty mně neujít, ty mně nejjít nikam utéct!“ Pak mu napařil za to měsíc, ale potom se mu rozbolavěl zub, tak si dal Železnýho přivést na marodku, aby mu ten zub vytrh. A Železný mu ho trhal půl hodiny, takže dědka třikrát vomejvali. Ale dědek zkontl a Železnému těch 14 dní odpustil!“